

CELOSTÁTNÍ SETKÁNÍ MLÁDEŽE

★ přes 5600 mladých (přes 160 z pl. diecéze), 140 kněží, 15 biskupů

★ na přípravě se podílelo na 655 dobrovolníků z celé republiky ve 25 pracovních skupinách

★ nabídka 20 modlitebních skupin

★ k dispozici bylo 200 workshopů, 133 přednášejících, hrálo 32 kapel a hudebních těles

★ 12 sportovních aktivit, 7 praktických dílen a 14 aktivit různého druhu

★ mladí se mohli setkat se spoustou odborníků z oblasti umění, psychologie, medicíny, politiky, českého soudnictví, teologie, prezentace, mezilidských vztahů . . .

★ sbírkou „*Mozaika pro Tábor*“ na podporu setkání se vybralo přes 1.800.000 Kč — **všem dárcům děkujeme!**

● Pohledem účastníka I.

Celostátní setkání mládeže v Táboře tohoto roku bylo pro mě obrovským duchovním zážitkem. Přednáška P. Vojtěcha Kodeta, ThD. O.Carm a přednáška PhLic. Kateřiny Lachmanové, ThD. mi ukázaly nový pohled na modlitbu a eucharistii. Osobní modlitba

s Bohem se také prožívá jinak v kostele plném mladých lidí, než když jsem sám někde v cimře:). A když při putování Táborem potkáte (skoro v jakoukoli denní či noční dobu) spoustu mladých s visačkou účastníka CSM, tak to přinejmenším povzbudí. *Martin Sm.*

● Pohledem účastníka II.

Už jenom, když zavzpomínám, tak mi naskočí „hafo“ věcí: hodně kněží, super lidi (5600!), Igráček, modlitby, katecheze, workshopy, koncerty, vigilie, mše sv., trička, visačky, lidi s oranžovejma praporkama, informace . . .

Na tuhle akci se nedá zapomenout — byla výborná . . . Jen občas to jídlo pokulhalo, ale jinak to nemělo chybu . . . Rebeccu St. James by měl slyšet každé dospívající člověk, protože je to nejen super zpěvačka, ale taky chytrá slečna. Její koncert byl obrovské zážitky a to nejen po hudební, ale i po duchovní stránce. Vůbec musím říct, že mi toto setkání po duchovní stránce hodně dalo a myslím si, že nejenom mě. I to ranní vstávání a možnost vybrat si, jakou modlitbu si zvolit na nadcházející den. Organizace se povedla, i když to asi nebyla úplná sranda. Nemám, co bych vytkla Klokotám, a doufám, že se bude konat zase nějaká akce tohoto typu a rázu — určitě můžu doporučit všem: URČITĚ jedte, nebudete litovat . . .

Takže doufám, že nás bude zase víc a víc a Vy se určitě přidejte taky — stojí to za to . . .

● Pohledem „reže“

Již před samotným vypuknutím „akce“ začínala být u dobrovolníků patrná únava, protože většina z nich již před samotným zahájením několik dní intenzivně pracovala na přípra-

vách — ubytovatelé tvořili přes noc balíčky pro uchazeče, pořadatelé měřili ve dne v noci časy dostupnosti k hlavnímu podiu, stavbaři pracovali na samotném zázemí a téměř nespali . . . A to jsme byli teprve na začátku! Provázeli nás ale při tom každodenní ranní modlitby, slůvka na den, mše svaté i naši doprovázející kněží v každé skupince . . .

Celá naše skupinka se připravovala již půl roku a postupně těch úkolů přibývalo a přibývalo . . . Zažívala jsem krásu společenství — přátelství v naší skupince, radost z vydařené práce, ale párkrát ukápló i několik slz pod vlivem velké únavy a stresu. Byla to pro mě a myslím, že i pro ostatní kamarády dobrovolníky, velmi hluboká a vzácná zkušenost — služba, kterou všichni dělali z celého srdce téměř 14 dní — ve dne i v noci — a úplně zapomněli na sebe a plně se nasadili pro ostatní — pro celé to Boží dílo. Přála bych vám všem, aby jste zažili něco podobného, ať už půjde o setkání takového charakteru či úplně jinou službu ostatním lidem.

Pavlí M.

● Pohledem „informací“

Co dělaly *Informace*? Během přípravného týdnu jsme se museli dokonale seznámit s tématem, intenzivně jsme trénovali služby na infostánku, zpřehledňovali veškeré naše informační materiály, pomáhali jsme „propagaci“ s plakáty, „ubytovatelům“ s balíčkováním materiálů, triček a propisek pro účastníky

Johanka B.

a rozdělováním vybavení do jednotlivých škol (tj. ubytovacích prostor).

Přišlo dlouho očekávané pondělí 13. 8. a my, „informace“, s „pořadateli“ a „Tý-klubem“ jsme zaměřili k nádraží vítat příjízďující účastníky. Trochu s obavami jsme čekali na dva speciální vlaky z Prahy a z Brna, ale ve výsledku jsme ty několikasethlavé davy nasměrovali bez komplikací do správných škol. Další dny měly, alespoň pro nás, podobnou náplň — oba infostánky („*Kam máme odevzdat Clockdoku?*“), centrální recepce („*Kudy se dostanu tamatam?*“), pomocná ruka všude, kde bylo potřeba a dokonce jsme se párkrát šli podívat na program.

Ačkoliv jsem moc volného času neměla, těch necelých 14 dní mě opravdu obohatilo. Nejen že jsem na vlastní oči viděla, kolik nás je (hlavně večer, když se všichni vraceli z večerního programu kolem našeho infostánku), ale prohloubil se také můj vztah k Pánu a v neposlední řadě mám zase o několik dob-

rých přátel víc. Jsem Pánu opravdu vděčná, že mě po svém poslu dovedl do Tábora a k „informacím“. Snad to nebyla poslední akce, kde jsem se s Ním mohla potkat. *Marta Kř.*

● Pohledem „ubytovatele“

Vedle toho, že jsem měla s dalšími pěti nadšenými kamarády na starost ubytování pro účastníky z plzeňské a pražské diecéze, občas jsem se stihala i účastnit programu, jež mne pro svoji vysokou úroveň a rozmanitost velmi zaujal a o němž bych dokázala vyprávět dlouhé hodiny. Tím nejpodstatnějším, co jsem v Táboře zažila, však nebyly přednášky, katecheze či koncerty samy o sobě, protože tou nejhlubší duchovní zkušeností bylo setkání s Kristem nejen v našich účastnících. S Kristem, který se na nás ve chvílích zoufalství usmál, s Kristem, který nás potěšil balíčkem sušenek, s Kristem, který se nabídl k vytírání a pomoci, s Kristem, který nás nejednou přenesl přes moře únavy a zmatků, s Kristem, který

držel celý přípravný tým pevně ve své náruči a který dovedl celé setkání ke šťastnému konci. A tak mi nezbývá nic jiného než dát za pravdu známé větě ze zhudebněné verze modlitby sv. Františka: „*Kdo dává, dostává, mnohem víc přijme.*“

Štěpánka Z.

● Pohledem „technika“

Hned druhý den během přípravného týdnu nás čekal budíček v pět hodin — nebyl ani tak drastický, jak by se napoprvé mohlo zdát:—). Za necelou půlhodinku jsme již stáli u trafostanice (velká bzučící krabice na sloupech), kde jsme připravovali rozvaděč s elektroměrem a hlavním vypínačem (taky krabice, ale menší, bílá a nebzující). Dál již snad tento proces nemusím popisovat — důležité je, že vše klaplo a na místě, kde mělo stát pódium, bylo možno odebírat proud 3x200A (teď by se již každému trochu znalému technikovi měl zvýšil tep ☺)

Dále jsme v přípravném týdnu pomáhali se stavbou hlavního pódia — krátce po jeho zhotovení na něm začala „cvičit“ režie a tři odvažní technici se pustili do přímé spolupráce s nimi. Znamenalo to ráno přijít dřív než oni a večer odcházet po dozkoušení režijní skupinky. Vyjádřeno v číslech vstávat každé ráno cca v 5⁰⁰, večer spát asi v 23³⁰–00⁰⁰.

I když by se to nemuselo na první pohled zdát, setkání jsem si užil, ale trochu jinak,

než normální účastník. Mohl jsem přímo sledovat, jak se Pán Bůh doopravdy stará, když nastal nějaký problém, měl zde hodně ochotných pomocníků, které (nebo snad kterým?) zavolal a problém už prostě nebyl . . .

Díky Bohu za to, co se v Táboře odehrálo!

Kuba H.

● Zas nějaké setkání?

To bude zase masovka — to nesnáším. Do Tábora? Kde to je . . . ?

Spoustu takových vět jsem slyšel, když jsem se ptal některých kamarádů jestli pojednou se mnou. Cestou do Tábora si ke mně přisedl starý pán a začal mi vyprávět svůj životní příběh. Nejdřív jsem si říkal, že to bude pěkně dlouhá cesta, po chvíli jsem ale poslouchal každé jeho slovo. Na konci našeho rozhovoru začal něco hledat v ošoupané příruční tašce. Vylovil starou fotografii, na které nebylo poznat skoro nic. Když jsem se ho zeptal, co na ní je, usmál se a řekl: „*To jsem přeče já a moje letadlo, když jsem létal za II. sv. války v Anglii. O Bohu nic nevím, ale co vím určitě, že mi třikrát zachránil život, když mě sestřelili. Chtěl bych Boha víc poznat, ale teď už je asi pozdě.*“ Rád bych poslouchal dál, ale to už vlak zastavoval v Ražicích a já musel přeseďat . . .

A jaké to bylo v Táboře? Zázrak — atmosféra, že by se dala krájet. Zkuste si představit okolo sebe spoustu lidí, kteří se na vás usmívají a většinou mají dobrou náladu, krásné poutní místo Klokoty, každý den mše svatá a pokaždé vás to při mši tak chytne za srdce, jako nikdy předtím . . . Krásné počasí a navzdory všem špatným předpovědím a spousty nových přátel a kamarádů. Alespoň takhle jsem to viděl já.

A je tu ještě jeden vzkaz pro ty, co se nemohli zúčastnit: Nečekejte, teď máte času víc, než potom . . .

Pěťka